

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.477/2009/8. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a dr. Tamás - dr. Gyüre Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Tamás Ildikó ügyvéd, Nyíregyháza, Bocskai út 17. szám) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek a dr. Vass Miklós ügyvéd (Nyíregyháza, Bocskai út 3. szám) által képviselt I.rendű alperes neve (címe) I. rendű, II.rendű alperes neve ugyanottani lakos II. rendű, a perben személyesen eljáró III. rendű alperes neve (címe) III. rendű és IV. rendű alperes neve ugyanottani lakos IV. rendű, valamint az ugyancsak Vass Miklós ügyvéd által képviselt V.rendű alperes neve (címe) V. rendű alperesek ellen ajándék visszakövetelése iránt indított perében a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 6.P.21.129/2007/73. számú ítélete ellen a felperes által 74. sorszám alatt előterjesztett és a fellebbezési eljárásban 7. sorszám alatt módosított fellebbezés, valamint az I.-II., és V. rendű alperesek által a fellebbezési eljárásban 4. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helyben hagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 nap alatt 120 000 (Egyszázhuszezer) forint, az általános forgalmi adót is magában foglaló fellebbezési eljárási költséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes és az V. rendű alperes 1982. október 2-án kötöttek házasságot. Az I. rendű alperes 1983. március 16-án, a II. rendű alperes 1989. november 13-án e házasságból született. A III. és IV. rendű alperesek a felperes szülei.

A felperes és az V. rendű alperes házasságát a Nyíregyházi Városi Bíróság a 2005. július 19-én jogerőssé vált ítéletével felbontotta, azonban a házasság felbontását követően a felek továbbra is házastársi életközösségben éltek egymással. 2006. nyarán a II. és az V. rendű alperes a család egyetértésével kiutazott **A-**ba, felmérni annak a lehetőségét, hogy a II. rendű alperes továbbtanulása, illetőleg az I. rendű alperes munkavállalása ott megoldható-e. 2006. szeptemberében ugyancsak a család egyetértésével az I. rendű alperes is kiutazott **A-**ba, hat hónapra szóló vízummal. Ezt követően az V. rendű alperes telefonon közölte a felperessel, hogy nem kívánnak hazatérni, a továbbiakban nélküle kívánják folytatni az életüket. A felperes a családja végleges kintmaradási szándékáról értesülve összeomlott, többször öngyilkosságot kísérelt meg. Az I. és II. rendű alperes, valamint a felperes kapcsolata az alperesek kiutazását követően szórványossá vált, részben azért, mert a felperes az I. rendű alperest a megadott külföldi telefonszámon és levélcímen nem tudta elérni, részben pedig azért, mert a felperes egy 2006. karácsonyán történt telefonbeszélgetés során neheztelésének hangot adva megbántotta az I. rendű alperest. A II. rendű alperes hosszú ideig fel sem vette a kapcsolatot a felperessel.

A felperes 1984-től kezdődően a **N, ...** helyrajzi számon nyilvántartott, **B** szám alatti ingatlanban lakott a családjával együtt, amely ingatlan tulajdonjoga a felperes nevében volt nyilvántartva. Ezt az ingatlant a felperes ellen harmadik személy által indított kártérítési perre tekintettel a felperes a 2006. június 20-án kelt szerződéssel az I. és II. rendű alpereseknek eladta, vételárat azonban az alperesek ténylegesen nem fizettek.

A felperes testvére és annak férje, **JB** né és **JB** a III. és IV. rendű alperesektől ajándékba kapott pénzből 1993-ban megvásárolt **n-i ...** helyrajzi számú, 2149 m² területű ingatlant a család és a felperes egyetértésével az I. rendű alperesnek ajándékozta, tekintettel arra, hogy a III.-IV. rendű alperesek a felperes testvére és annak férje részére másik ingatlant biztosítottak. Még ugyanebben az évben a felperes a III.-IV. rendű alperesek által adott 2 000 000 forintból további területet vásárolt az ingatlanhoz, így abból vétel és megosztás útján alakult ki a jelenlegi 5163 négyzetméter területű, **... helyrajzi számú** ingatlan, amelyre a családi vállalkozás működéséhez szükséges textiltároló- és válogató csarnok épült.

JBné és férje 6.P.20.575/2008. szám alatt indítottak per az

I. rendű alperes ellen, amelyben ajándék visszakövetelése címén kérték a megosztást követően kialakított ingatlan 2149/5160-ad tulajdoni hányadára vonatkozóan az I. rendű alperes tulajdonjogának törlését és a tulajdonjoguk visszajegyzését. A Debreceni Ítéltábla a Pf.II.20.199/2009/5. számú ítéletével a keresetüket elutasító elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

1997. szeptember 2-án ugyancsak a III.-IV. rendű alperes által biztosított vételárból a felperes közreműködésével szerezte meg az I. rendű alperes a **n-i helyrajzi számú, V körút 8/A. II. lépcsőház III. emelet 5. számú lakás** tulajdonjogát, a 2002. szeptember 18-

án kelt adásvételi szerződéssel a **n-i ...** helyrajzi számú, a **K** található garázs tulajdonjogát, valamint 2003. augusztus 11-én a **n-i ...** helyrajzi számú, **V** úton lévő garázs tulajdonjogát. Ezt az ingatlant a felperes 2007. augusztusában eladta.

Ugyancsak részben a III.-IV. rendű alperesek által biztosított vételárból jutott hozzá a II. rendű alperes a **n-i ...** helyrajzi számú, **I.** 10. szám alatti lakás tulajdonjogához, amelynek vételárából 4,5 millió forint készpénzt a felperes keresztanyja **SM** biztosított. A felperest ez utóbbi jogügyletek során mindenkor az, a saját szülei által is követett családi tradíció motiválta, hogy a szülők feladata a gyermekeiket segíteni az önálló életük kialakításában.

A felperes a módosított keresetében a Ptk. 582. §-ának (1) és (3) bekezdésére alapítottnan valamennyi, az előbbiekben felsorolt ingatlanok - illetve a **B.** szám alatti telephely esetében 3014/5160-ad tulajdoni hányad - tulajdonjogát követelte vissza az I. és II. rendű alperesektől azzal, hogy a III.-IV. és V. rendű alpereseket a kereset teljesítésének tűrésére kérte kötelezni. Hivatkozott arra, hogy az ingatlanok mindegyikét a különvagyonra terhére ajándékozta az I. és II. rendű alpereseknek, mégpedig azzal a feltétellel, hogy idős napjaiban róla gondoskodni fognak. Az I. és II. rendű alperesek **A**-ba történő távozásával azonban ez a feltevése meghiúsult. A Ptk. 582. §-ának (1) bekezdésére alapítottnan előterjesztett keresetével kapcsolatban pedig azt adta elő, hogy munkaképességének 50 %-át elveszítette, fokozott figyelmet, koncentrációt igénylő, nehéz fizikai munkavégzésre nem alkalmas, rendszeres szociális járadékának összege 26 470 forint, amely körülmények mellett létfenntartása veszélyeztetett, ezért, mivel családjára nem számíthat, szüksége van az ajándékba adott ingatlanokra.

Az I. és II. rendű alperesek, valamint az V. rendű alperes az ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Hivatkoztak arra, hogy a felperes által visszakövetelt ingatlanok házastársi vagyontörség címén a felperes és az V. rendű alperes közös tulajdonában álltak, a **K** található garázst az I. rendű alperes az általa felvett diákhitelből vásárolta, a **N.** **I.** szám alatti ingatlan vásárlásához az V. rendű alperes szülei biztosították a vételár egy részét, a hiányzó összeg pedig a felperes és az V. rendű alperes a vagyontörségbe tartozó pénzből fizette ki. Hivatkoztak továbbá arra, hogy a felperes az ajándékozásokat egyetlen esetben sem kötötte feltételhez, valamint arra, hogy a felperes előadásával ellentétben nem csupán a szociális járadékból tartja fenn magát, az ingatlanok egy részét bérbeadás útján hasznosítja, a **B** út . szám alatti ingatlant ingyenesen lakás céljára használja, emellett az eltelt időben rendelkezésre állt az V. rendű alperessel közös tulajdonú gépjármű eladásából származó összeg, valamint a megszűnt életbiztosítások után felvett díj összege is. Mindezek együttesen nem alapozzák meg az ajándékok rászorultság címén történő visszakövetelése iránti igényét.

A III.-IV. rendű alperesek a felperes keresetének teljesítését nem ellenezték.

Az elsőfokú bíróság a földhivatali iratok beszerzését, a tanúk meghallgatását követően meghozott ítéletében a **n-i ...** helyrajzi számú, **B** út ... szám alatti ingatlan tulajdonjogát ajándék visszakövetelése címén a felperes tulajdonába adta azzal, hogy érintetlenül hagyta az azon a III. és IV. rendű alperesek javára bejegyzett haszonélvezeti jogot. Az alpereseket ennek tűrésére kötelezte. A jogerőre emelkedést követően megkeresni

rendelte a N-i Körzeti Földhivatalt a tulajdonváltozás bejegyzése érdekében. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította, és kötelezte őt az I.-II. rendű alperesek javára személyenként 240 000 forint perköltség megfizetésére. Rendelkezett továbbá az I. és II. rendű alperesek terhére az államnak járó kereseti illeték megtérítéséről is.

Az ítélet indokolásában kifejtette, hogy a bírói gyakorlat szerint az apa közreműködése mellett a nagyszülők által az unokák részére nyújtott ajándékot az apa nem követelheti vissza, a nagyszülőknek az az esetleges közbenső szándéka ugyanis, mely szerint a gyermeküket kívánták juttatásban részesíteni, akinek beleegyezésével az unokák jutottak tulajdonjoghoz, a gyermek számára tulajdonjogot nem keletkeztet. (Bírószági Határozatok 2003. évi 68. sorszám alatt közzétett eseti döntés) Erre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a **n-i ...** helyrajzi számú, a **n-i** helyrajzi számú, a **n-i ...** helyrajzi számú, illetőleg a **n-i ...** helyrajzi számú ingatlanok esetében - ez utóbbiban a vételárhoz viszonyított III.-IV. rendű alperesi hozzájárulás arányában 3/5-öd részére vonatkozóan - a felperes ajándék visszakövetelése iránti igényének a jogalapja hiányzik.

Ezen túlmenően azonban vizsgálta az elsőfokú bíróság azt is, hogy az ingatlanokra vonatkozóan az ajándékozás időpontjában volt-e kikötés a szerződő felek között, ám a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megállapította, hogy a felperes által a keresetben állítottak szerinti feltevés nem volt része az ügyleteknek.

A Ptk. 582. §-ának (1) bekezdésére alapított kereset érdemi vizsgálata során pedig arra a következtetésre jutott, hogy a felperes létfenntartása érdekében nincs szükség valamennyi ingatlan visszaadására, tekintettel arra, hogy a felperes 2006. júniusát követően szociális járadék, lakás- és garázsberleti díj, telephely berleti díj, garázs- és gépkocsi eladási ára, valamint az életbiztosítások díja címén 2006. második félévében havi 66 470 forint, 2007-ben havi 337 303 forint, 2008-ban pedig havi 325 765 forint bevételhez jutott, így megélhetése átlagos szinten biztosított.

Mindezekre figyelemmel kizárólag a **N., B** szám alatti lakóingatlanra vonatkozóan állapította meg az ajándék visszakövetelésének megalapozottságát, utalva arra, hogy ez az ingatlan már a házasságkötés előtt is a felperes különvagyonát képezte, továbbá, hogy ez az ingatlan biztosítja a lakhatását, amely egyébként közvetlenül a szülei, a III.-IV. rendű alperesek lakása mellett található. A felperes az egészségi állapotának esetleges további romlása esetén e lakás eladásával, vagy bérbeadásával hosszabb távon is biztosíthatja megélhetését, illetve lehetősége van esetlegesen tartási szerződés kötésével a személyes ápolásáról is gondoskodni. Figyelembe vette továbbá azt is, hogy, noha a felperes munkaképesség csökkenést okozó betegsége folytán ugyan munkavégzésből eredő jelentős jövedelemre nem tehet szert, amely állapota átmenetinek nem tekinthető, azonban az I. és II. rendű alperesek tulajdonában maradó ingatlanok bérbeadása útján megfelelő jövedelem- kiegészítésre tehet szert.

Az elsőfokú ítélet ellen előterjesztett és kiegészített fellebbezésében a felperes az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása mellett a **n-i ...** helyrajzi számú ingatlan 4089/5163-ad részének tulajdonába történő visszaadása iránt tartotta fent csupán a keresetét. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a

2006-2008. évekre számított havi jövedelme megállapításánál figyelmen kívül hagyta az ingatlanokkal kapcsolatos és az elsőfokú eljárásban bizonyított kiadásait, valamint azt, hogy az I.-II. rendű alperesek a garázs eladásával és az életbiztosítások megszüntetésével összefüggésben büntetőeljárást kezdeményeztek ellene. Nem kizárt továbbá az sem, hogy az így felvett összegek visszafizetése iránt is eljárást fognak ellene indítani, miközben a jelen perben maguk is hozzászámították ezen összegeket a felperes létfenntartási költségeihez. Mindebből megállapítható, hogy a felperes létfenntartásának biztosítása bizonytalan. Az ingatlanok bérleti díját egyébként is az V. rendű alperes szüleinek fizetik meg a bérlők.

Azt nem vitatta, hogy az érintett időszakban hozzá befolyt jelentős bevételekkel nem tudott ésszerűen gazdálkodni, irtózása miatt sok pénzt költött, előfordult, hogy pénzt vesztett el, és jelentős adósságot is felhalmozott. Ennek oka azonban az I.-II. és V. rendű alperesek magatartására volt visszavezethető, a távozásukkal okozott lelki összeomlás után csak az utóbbi időben volt tapasztalható javulás az állapotában.

Az I.-II. és V. rendű alperesek csatlakozó fellebbezésükben az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását akként kérték, hogy a **B** szám alatti ingatlanok csupán $\frac{3}{4}$ -ed tulajdoni hányadára vonatkozóan adjon helyt a bíróság a felperes keresetének, hivatkozva arra, hogy a felperes és az V. rendű alperes házasságkötésekor a felperes különvagyónaként csak a telek, illetve az épület alapja vehető számításba. A felperes 1998. októberében vonult be katonai szolgálatra, ezt megelőzően a felépítménynek csak az alagsora épült meg, a további felépítményi rész építését a felperes az V. rendű alperessel közösen, a házasságkötést követően felvett 304 000 forint összegű kölcsönből fejezte be. E körülményekre tekintettel tehát legalább az ingatlan fele része közszerzeményi vagyonnak minősül, a felperes tehát az ingatlan egészét nem követelheti vissza. Ellenkérelmükben a felperes fellebbezésével szemben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozták. Az elsőfokú bíróság megállapította a felperes rendszeres jövedelmét, és azt, hogy az ingatlanok hasznosításából rendszeresen befolyó bevétel a havi járadékkal kiegészítve a **B** szám alatti lakásingatlan tulajdonjogának visszaadása mellett átlagos megélhetést biztosít a felperes számára. Hivatkoztak arra, hogy a lakásingatlanhoz 2 hektár kert is tartozik, amelyen a felperes előadása szerint több száz gyümölcsfa található, a kertet a felperes műveli, amiből jelentős jövedelme származik. A felperes a perben arra is hivatkozott, hogy emellett a szülei tulajdonában álló ugyancsak nagyméretű kert művelésében is részt vesz a szüleivel együtt, akiknek kiterjedt gazdaságuk van. A felperes fellebbezésében előadottakat a felperes javára egyébként sem lehet figyelembe venni, ugyanis, ha a hozzá befolyt jelentős összegeket ésszerűen használta volna fel, azokból további jelentős rendszeres jövedelme származhatna.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság is a felperes különvagyónaként határozta meg a **B** utca 50. szám alatti ingatlant, abban tehát az V. rendű alperesnek tulajdoni részaránya nincs. Hivatkozott továbbá arra, hogy a **B** számú ingatlanhoz tartozó kert külön helyrajzi számon nyilvántartott önálló ingatlan, és az a III. és IV. rendű alperesek tulajdonában áll. A gyümölcsfák nagyobb részét 2009. tavaszán a IV. rendű alperes betegsége, illetve a fák elöregedése miatt egyébként is ki kellett vágni. Az I.-II. V. rendű alperesek szándékosan elferdítették a fellebbezésében előadottakat, azok

ugyanis, akiknek magatartása miatt széthullott a család, és ezzel a felperes betegségét okozták, alappal nem hivatkozhatnak a felperes részéről az ésszerű gazdálkodás hiányára. A felperes ugyan mindent megtesz annak érdekében, hogy meggyógyuljon és talpra álljon, azonban munkaképes már alappal feltételezhetően soha nem lesz. Az I.-II. rendű alperesek támogatására nem számíthat, így távlatilag a létfenntartása csak akkor biztosítható, ha a lakhatása céljára szolgáló **B** út számú ingatlanon túl a részéről hasznosítható **B** utca 50. szám alatti telephely tulajdonjogát is visszakapja.

Az ítéletábra sem a felperes fellebbezését, sem az I.-II. és V. rendű alperesek csatlakozó fellebbezését nem találta alaposnak.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alkalmazásával kizárólag a fellebbezett részében vizsgálta felül, e körben az elsőfokú bíróság által az ügy érdemi elbírálásához szükséges körben megállapított tényállást és az abból levont jogi következtetéseket is helytállónak találta.

A felperes fellebbezésével kapcsolatban utal arra, hogy az elsőfokú bíróság által is felhívott, a Bírósági Határozatok 2003. évi 68. sorszáma alatt közzétett eseti döntésben is megjelenő bírói gyakorlat a nagyszülő által az unoka részére nyújtott ajándék esetén a szülő közreműködését nem tekinti ajándékozásnak, minthogy a közreműködés a szülő számára tulajdonjogot nem keletkeztet.

A felperes a fellebbezési eljárásban 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés kiegészítésében ismételten megerősítette azt a korábbi előadását, mely szerint a **B** utca 50. szám alatti ingatlant a **JB**né és férje által az I. rendű alperes javára ajándékozott rész kivételével a III.-IV. rendű alperesektől, tehát a szüleiktől kapott 2 000 000 forintból vásárolta meg az I. rendű alperes nevére, és a szüleiktől kapott összeg az ingatlan vásárláson túl fedezte az arra emelt felépítmény építési költségeit is. A felperes az ügyletben tehát csak közreműködőként vett részt, következésképpen a részéről ajándékozás nem történt. Jogviszony hiányában tehát a **B.** szám alatti ingatlanra vonatkozóan a felperes ajándék visszakövetelése iránti igénye nem alapos.

Az ezen ingatlanra vonatkozóan előterjesztett igény esetében a jogalap hiányára tekintettel a Ptk. 582. §-ának (1) bekezdésében foglalt további feltételek, így a felperes létfenntartása veszélyeztetettségének vizsgálata a fellebbezési eljárásban szükségtelen volt.

Az I.-II. és V. rendű alperesek csatlakozó fellebbezése a következők miatt alaptalan:

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás eredményeként azt állapította meg, hogy a **B** szám alatti ingatlan az I. és II. rendű alpereseknek történő ajándékozást megelőzően a felperes különvagyonát képezte. Ezt a megállapítást az ítéletábra mellőzi az elsőfokú ítélet indokolásából, tekintettel arra, hogy a házastársi vagyontársaságból származó tulajdoni igény jogosultja kizárólag az V. rendű alperes.

Amennyiben a házastársi vagyontársasághoz tartozó ingatlan az ingatlan-nyilvántartás szerint kizárólag az egyik házastárs nevében van nyilvántartva, az ingatlan-nyilvántartáson

kívüli tulajdonos másik házastárs a házastársi vagyontársaságon alapuló tulajdoni igényét csak a házastársával, vagy, ha az ingatlan átruházására hozzájárulása nélkül kerül sor, csak a további jogszerzővel szemben és csak abban az esetben érvényesítheti, ha a további jogszerző jóhiszeműnek nem tekinthető. Ebbe körbe értendő az az eset is, ha a további jogszerző ellenérték nélkül szerezte meg a tulajdonjogot. (Ptk. 116. § (1) bekezdése, az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény 5. §-ának (3) és(4) bekezdése, valamint a 49. §-ának (1) bekezdése)

A további jogszerzővel szembeni igény jogalapja a szerződésnek a Ptk. 117. §-ának (1) bekezdésére alapított (részbeni) érvénytelensége, tekintve, hogy a házastársi vagyontársaság szerint az ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonos házastársat megillető tulajdoni hányadra vonatkozóan az eladó nem volt tulajdonosnak tekinthető.

A perbeli esetben a felperes által a **B** u. ... szám alatti ingatlanra az I. és II. rendű alperesekkel 2006-ban megkötött adásvételi szerződés nem vitásan színelte volt, az ingatlan tulajdonjogát az I. és II. rendű alperesek ténylegesen ellenérték nélkül szerezték meg, ezért az V. rendű alperes tulajdoni igénye érvényesítésének törvényi akadályai elvileg nincs. Mindaddig azonban, amíg az ingatlan tulajdonjoga az I. és II. rendű alperesek javára van bejegyezve, a hivatkozott jogszabályi rendelkezésekre figyelemmel az igény csak velük szemben lenne érvényesíthető, ez a jogvita viszont a jelen perben az I. II. és V. rendű alperesek azonos perbeli jogállása miatt nem dönthető el. Ugyanezen okok miatt az V. rendű alperes a tulajdoni igényét e perben az I. és II. rendű alperesek javára sem engedélyezhette volna, kizárt volt továbbá részéről viszontkereset előterjesztése is, annak ugyanis az ingatlan-nyilvántartási állapotra figyelemmel jelenleg még pertársai, az I. és II. rendű alperesek a kötelezettjei.

A kifejtettekből következően - figyelemmel a felperes V. rendű alperessel szembeni keresetének, valamint az V. rendű alperes keresettel szembeni védekezésének korlátaira is - a jelen pernek nem volt tárgya az V. rendű alperes tulajdoni igénye, az a kérdés tehát, hogy a felperes a különvagyona terhére ajándékozta-e el az egyébként a szerződés megkötésének időpontjában a kizárólagos tulajdonaként nyilvántartott ingatlant, a per érdemi elbírálása szempontjából nem bírt relevanciával.

Az alperesek ellenkérelmének a házastársi vagyontársaságra hivatkozó része beszámítási kifogásként sem foghatott helyt. A Ptk. 296. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés szerint ugyanis a beszámításnak alapvető feltétele, hogy mind a követelés, mind az ellenkövetelés ugyanazon jogosult illetve kötelezett viszonyában álljon fenn, továbbá, hogy azok egymeműek, azaz azonos mértékkel mérhetőek legyenek.

A perbeli esetben azonban e feltételek egyike sem adott. A felperes követelésének kötelezettjei ugyanis az I. és II. rendű alperesek voltak, az V. rendű alperes pedig, a már kifejtettekből következően igényét csak az I. és II. rendű alperesekkel szemben érvényesíthetné. Emellett a követelések nem egymeműek, a felperes kötelmi jogviszonyból származó igényével szemben dologi jogi igény beszámítására nincs lehetőség.

A kifejtett indokokra tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében felülvizsgálva a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezési eljárásban nagyobbrészt pervesztes felperest a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján, pervesztessége arányában kötelezte az I.-II. és V. rendű alperesek javára fellebbezési eljárási költség megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 75. §-ának (1) és (2) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet szerint határozta meg. Megjegyzi, hogy, noha a felperes a keresetében a per tárgyának értékét az öt visszakövetelt ingatlanra vonatkozóan egységesen - 55 millió forintban - jelölte meg, az ítéltábla a Pp. 26. §-ában foglalt rendelkezés megfelelő alkalmazásával a felperes által a fellebbezési eljárásban érvényesített követelés értékét 30 000 000 forintban meghatározva állapította meg a fellebbezési eljárás tárgyának értékét.

A fellebbezési eljárásban nagyobbrészt pervesztes felperest személyes illetékmentessége folytán nem lehetett fellebbezési eljárási illeték megtérítésére kötelezni, ezért az az állam terhén marad. (6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése, és 14. §-a)

Az ítéltábla a fellebbezést, illetve csatlakozó fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

D e b r e c e n, 2009. szeptember 15. napján

Dr. Csiki Péter sk. a tanács elnöke, Süliné dr. Tózsér Erzsébet sk. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -